

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.769 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 16 augustus 2007 vraagt de verzoekende partij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 21 augustus 2007 wordt het dossier van de verzoekende partij overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 7 april 2008 dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 16.858 van 1 oktober 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Op 01/10/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Ze betoogt dat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolgen zal hebben t.a.v. de (illegale) verblijfssituatie van de verzoekende partij. Dat de verzoekende partij niet van het rechtens vereiste belang getuigt bij het beroep tot nietigverklaring daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij het land zal moeten verlaten. Zij meent dan ook een persoonlijk, rechtsreeks en actueel belang te hebben. Ter terechtzitting herhaalt de verzoekende partij hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift heeft gesteld en benadrukt zij dat zij ondertussen een contract heeft getekend met de Internationale Organisatie voor Migratie met het oog op een vrijwillige terugkeer. Ten gevolge hiervan heeft zij een verlenging van de termijn gekregen om het land te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 oktober 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 7 april 2008 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de verzoekende partij heeft bevestigd. De verzoekende partij betwist dit gegeven niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat door de verzoekende partij tegen betreffende beslissing een administratief cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State binnen de beroepstermijn. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 21 oktober 2008 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre de verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in haar land van herkomst door de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door de verzoekende partij opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover de verzoekende partij kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De argumenten van de verzoekende partij doen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister en de verzoekende partij toont op deze wijze niet aan dat zij over het wettig vereiste belang beschikt.

De verzoekende partij lijkt nog te willen aanvoeren dat artikel 75, § 2, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit niet toepasbaar is, daar er een cassatieberoep werd ingeleid bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 oktober 2008 en de asielpprocedure derhalve niet afgesloten is. Vooreerst dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat er een cassatieberoep werd ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 oktober 2008 en dat de verzoekende partij ook geen enkel stuk bijbrengt ter staving van haar bewering. Verder laat de verzoekende partij na om met concrete elementen uiteen te zetten in welk opzicht de nog niet afgelopen cassatieprocedure bij de Raad van State, voor zover deze zou bestaan, een invloed zou kunnen hebben op de geldigheid van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Alleszins wordt erop gewezen dat cassatieberoep geen schorsende werking heeft zodat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarop het bevel ondermeer steunt, nog steeds geldig aanwezig is in het rechtsverkeer. De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de minister.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift van mening is wel degelijk belang te hebben bij de vordering, daar zij ingevolge de bestreden beslissing het land zal moeten verlaten, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aantoonde hoe bovenstaande argumentatie afbreuk kan doen aan de gebonden bevoegdheid van de minister. Hoe dan ook, zoals reeds gesteld, kan een vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen nut opleveren, nu de gemachtigde van de minister niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Er dient daarom vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en ze een manifeste beoordelingsfout opwerpt, doet evenmin afbreuk aan de hierboven gedane vaststelling.

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

Het beroep van de verzoekende partij is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.